

Ίω 11,1-44
12,1-11

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου καί ἡ μύρωση τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τῆ Μαρία

Ἔχετε, παιδιά, φίλους(-ες);... Τούς ἀγαπᾶτε; Τρέχετε μ' ἐνδιαφέρον κι ἀγάπη νά τούς συμπαρασταθεῖτε, νά τούς βοηθήσετε;... Εἶναι πολύ ὠραῖο κι ὄλοι τό θέλουν νά ἔχουν καλούς φίλους.

Ἐ, λοιπόν, εἶχε κι ὁ Χριστός φίλους! Ναί. Ἀγαποῦσε, βέβαια, ὄλους τούς ἀνθρώπους τό ἴδιο, γιατί ἦταν Θεός, ἀλλά ὡς ἄνθρωπος εἶχε καί κάποιους μέ τούς ὁποίους συνδεόταν ιδιαίτερα.

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς ἀναφέρει μία τέτοια περίπτωση στό χωριό Βηθανία (*δείχνουμε στόν χάρτη, βλ. Γεν. ἐποπτικό ὑλικό*). Πρόκειται γιά τήν οἰκογένεια μέ τά τρία ὄρφανὰ παιδιά τοῦ Σίμωνος πού εἶχε πεθάνει ἀπό λέπρα, μιά παλιά ἀθεράπευτη ἀρρώστια. Τά τρία αὐτά ἀδέλφια, πού εἶχαν μεγαλώσει πιά, ἦταν ἡ **Μάρθα**, ἡ μεγαλύτερη, ἡ **Μαρία**, καί ὁ Λάζαρος, ὁ νεότερος ἀδελφός. Ὁ Χριστός τούς ἀγαποῦσε πολύ καί τούς τρεῖς. **Τόν Λάζαρο τόν ὀνόμαζε φίλο Του.**

Ἀγιογραφική διήγηση

Μιά μέρα, στό μέρος πού βρισκόταν ὁ Χριστός μέ τούς μαθητές Του καί κήρυττε, ἔρχεται μήνυμα ἐπεῖγον ἀπό τή Μάρθα καί τή Μαρία: «Ὁ Λάζαρος εἶναι βαριά ἄρρωστος!». Ἦταν σάν νά Τοῦ ἔλεγαν: «Ἐλα, Κύριε, ἔλα νά τόν θεραπεύσεις!». Ἦταν σίγουρες ὅτι μπορεῖ νά τό κάνει, γιατί Τόν ἐμπιστεύονταν, πίστευαν σ' Αὐτόν.

Μόλις τό ἄκουσε αὐτό ὁ Ἰησοῦς, τί ἔκανε λέετε;... Ὅχι, δέν ξεκίνησε γιά τή Βηθανία. Ὡς Θεός πού ἦταν, ἤξερε ὅτι ὁ Λάζαρος θά πεθάνει. Αὐτό ὅμως δέν Τόν ἔκανε νά βιασθεῖ νά προλάβει νά τόν θεραπεύσει. Γιατί; Θά τό καταλάβετε στή συνέχεια.

Σάν πέρασαν δύο μέρες, ὁ Χριστός εἶπε στους μαθητές Του: «Ὁ Λάζαρος, ὁ φίλος μας, κοιμήθηκε. Πᾶμε νά τόν ξυπνήσω». Οἱ μαθητές Του δέν κατάλαβαν τί ἐννοοῦσε: «Ἄ, ὦραϊα», εἶπαν, «ἅμα κοιμᾶται, θά γίνει καλά». Τότε ὁ Χριστός τούς ἐξήγησε: «Ὁ Λάζαρος πέθανε, ἀλλά αὐτό εἶναι καλό γιά σᾶς». Γιατί μέ τό θαῦμα πού θά ἔβλεπαν θά πίστευαν περισσότερο στή θεϊκή Του δύναμη.

Ξεκινοῦν, λοιπόν, καί μετὰ ἀπό μερικές μέρες φτάνουν ἔξω ἀπό τή Βηθανία. Τό νέο ὅτι ἦρθε ὁ Ἰησοῦς διαδίδεται σάν ἀστραπή. Δέν προλαβαίνουν νά μποῦν στό χωριό καί -νά την!- τρέχοντας καταφθάνει πρώτη ἡ Μάρθα. Ἦρθε μέ λαχτάρα νά ὑποδεθεῖ τόν μεγάλο καί πολυαγαπημένο Δάσκαλό της. Εἶδοποιεῖ τήν ἀδελφή της καί σέ λίγο καταφτάνει καί ἡ Μαρία. Ἀπό πίσω ἔρχονται οἱ γνωστοί καί οἱ συγγενεῖς. «Κυρίε μας, ἂν ἦσουν ἐδῶ, δέν θά πέθαινε ὁ ἀδελφός μας», Τοῦ λέει κλαίγοντας μέ πόνο πολύ ἡ Μαρία. Ὁ Ἰησοῦς τότε δάκρυσε. «Ποῦ τόν ἔχετε θάψει;» ρωτᾷ.

Ἀμέσως Τόν ὀδηγοῦν στό μνημα, πού ἦταν σάν μικρή σπηλιά.

- Σηκῶστε τόν βράχο πού φράζει τήν εἴσοδο! δίνει ἐντολή ὁ Ἰησοῦς.

- Κύριε, λέει ἡ Μάρθα, θά μυρίζει πολύ ἄσχημα, γιατί ἔχει τέσσερις μέρες θαμμένος.

- **Νά ἔχεις πίστη!** τῆς θυμίζει ὁ Χριστός.

Οἱ ἄνδρες πού ἦταν ἐκεῖ, ὑπακούοντας, τραβοῦν τόν βράχο κι ἐλευθερώνεται ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιᾶς. Τά κλάματα σταματοῦν. Σιωπή. "Ὅλοι κρατοῦν τήν ἀναπνοή τους. Ὁ Ἰησοῦς τότε σηκώνει τά μάτια Του ψηλά. **Προσεύχεται στόν Θεό Πατέρα Του.** Ἐπειτα σπηλώνει τό βλέμμα Του στό βάθος τοῦ μνήματος καί μέ δυνατή φωνή λέει: **«Λάζαρε, ἔλα ἔξω!»**. Ἡ ἀγωνία ὄλων κορυφώνεται. Μέ κομμένη τήν ἀνάσα παρακολουθοῦν τόν νεκρό Λάζαρο νά ἀνασηκώ- νεται, λές καί ἀπλά κοιμόταν (βλ. «Ἡ Βίβλος», σ. 434-435). Τυλιγμένος μέ τίς ἄσπρες λωρίδες τούς κοιτᾷ καί τόν κοιτοῦν ἄφω- νοι.

- Λύστε τον, σπάζει τή σιωπή ὁ Ἰησοῦς.

Δέν χρειάζεται, νομίζω, νά σᾶς περιγράψω, παιδιά, τί ἀκολού- θησε! Τό φαντάζεστε. Αὐτό ὅμως πού θά ἔθελα νά περιγράψω καί πού δείχνει πόσο πολύ εὐχαρίστησαν τόν Ἰησοῦ οἱ δύο ἀδελφές εἶναι τό ἀκόλουθο περιστατικό.

Μία ἐβδομάδα πρὶν ἀπό τά πάθη καί τήν ἀνάστασή Του ὁ Χρι- στός βρισκόταν καί πάλι στό σπίτι τοῦ Λαζάρου. Κάθισαν ὅλοι στό τραπέζι νά φᾶνε: ἡ Μάρθα, ἡ Μαρία, ὁ ἀνασημένος ἀδελφός τους, ὁ Ἰησοῦς καί οἱ μαθητές Του. Πρὶν ἀρχίσουν τό φαγητό, σύμφω- να μέ τήν τότε συνήθεια, ἡ οἰκοδέσποινα ἔπλενε τά πόδια τῶν φι- λοξενουμένων της. Ὅμως, γιά δέστε τί ἔγινε ἐκεῖ! Ὅλοι θά περί- μεναν νά δοῦν τή Μάρθα ἢ τή Μαρία νά πάρουν μιά λεκάνη καί μιά πετσέτα καί νά σκύψουν νά πλύνουν τά πόδια τοῦ Δασκάλου τους.

Μά τί βλέπουν; Ἡ Μαρία πλησιάζει κρατώντας ἓνα μικρό δοχεῖο πολυτελείας, τό ἀνοίγει καί χύνει τό περιεχόμενό του στό πόδια τοῦ Χριστοῦ. Τότε ὅλο τό σπίτι γέμισε ἀπό μία ὑπέροχη μυρωδιά. Τί ἦταν αὐτό τό ὑγρό; **Ἦταν μύρο**, παιδιά. Πανάκριβο ἄρωμα, πού τό

είχαν οι κοπέλες για την ώρα του γάμου τους. Κι όμως, **η Μαρία τό θυσιάζει ευχαρίστως για να μυρώσει τα πόδια του αγαπημένου της Δασκάλου.** Καί να 'ταν μόνο αυτό; Ή συνέχεια είναι εξίσου συγκινητική. Αντί να σκουπίσει τα πόδια του Χριστού με πετσέτα, τί κάνει; Ξετυλίγει τα μακριά μαλλιά της και αρχίζει μ' αυτά να τα σκουπίζει! Τί ήθελε να δείξει μ' αυτό πού έκανε; **Άγάπη και ευγνωμοσύνη,** δηλαδή καρδιόβγαλιτη ευχαριστία, γιατί ο Κύριος ανέστησε τον αδερφό της.

(Αν η πλειοψηφία των παιδιών είναι της Γ' τάξης, μπορούμε να προσθέσουμε και τα ακόλουθα).

Όμως, παιδιά, σέ έναν από τούς δώδεκα μαθητές του Χριστού δέν άρεσε αυτή η πράξη της Μαρίας. Δυσανασχέτησε. Ποιός, λέτε, να 'ταν αυτός;... Ναι, **ο Ίούδας, ο όποιος μετά από λίγες μέρες Τόν πρόδωσε.** Είπε, λοιπόν, εκείνη την ώρα ο Ίούδας: «Μά γιατί να μην πουληθει τό μύρο για τριακόσια άργυρά νομίσματα και να δοθουν τα χρήματα στους φτωχούς;».

Βέβαια, δέν νοιαζόταν για τούς φτωχούς, αλλά για τά χρήματα. Ήταν ο ταμίας της ομάδας των αποστόλων και δυστυχώς είχε την κακιά συνήθεια να κλέβει από τά χρήματα του ταμείου. Γι' αυτό ο Χριστός του άπαντά: «Άφυσέ την! Αυτό τό μύρο, αντί να μου τό αλείψει τή μέρα πού θά μέ βάλουν στό μνήμα, μου τό αλείφει τώρα. Τούς φτωχούς θά τούς έχετε πάντα κοντά σας. Έμένα όμως όχι». Κι ήταν σάν να του έλεγε: «Ξέρω ότι σχεδιάζεις να μέ προδώσεις». Τά λόγια του Χριστού ήταν μία προφητεία για τό τί θά συνέβαινε σέ λίγες μέρες. Οί Ίουδαίοι, μετά την προδοσία του Ίούδα, θά Τόν συνελάμβαναν, θά Τόν δίκάζαν, θά Τόν βασάνιζαν, θά Τόν σαύρωναν και θά Τόν έβαζαν στον τάφο.

Εὐγνωμοσύνη στόν Χριστό

Τρία ολόκληρα χρόνια ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε πάψει νά σκορπᾶ τήν ἀγάπη στόν λαό Του. Δέν εἶχε πάψει μέρα-νύχτα νά θεραπεύει τούς ἀρρώστους μέ θαύματα, ὅπως εἶδαμε καί σήμερα μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Ὡστόσο κάποιοι θρησκευτικοί ἄρχοντες, οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ γραμματεῖς, πού ζήλευαν καί μισοῦσαν τόν Χριστό, παρέσυραν κι ἄλλους ἀνθρώπους νά ζητήσουν τόν σταυρικό Του θάνατο.

Ἀλλά ὁ Χριστός μας καμιά κακία δέν κρατοῦσε, ἔδινε μόνο ἀγάπη. **Ἀκόμη καί πάνω στόν σταυρό ζήτησε ἀπό τόν Θεό Πατέρα Του νά συγχωρήσει τούς σταυρωτές Του.**

Ὡ, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη Του, παιδιά! Μακάρι καί μεῖς πολύ νά Τόν ἀγαποῦμε καί νά μὴν Τόν στεναχωροῦμε μέ τίς κακίες μας! Νά Τόν κάνουμε πάντα νά χαίρεται μαζί μας!

Τώρα τή Μεγάλη Ἑβδομάδα, **κανείς μας ἄς μή λείπει ἀπ' τήν ἐκκλησία.** Κι ὅπως ἡ Μαρία Τοῦ ἔδειξε τήν εὐγνωμοσύνη της μέ τό μύρο, ἔτσι κι ἐμεῖς **μέ τήν προσευχή μας νά Τοῦ ποῦμε πολλά, πολλά «εὐχαριστῶ»** γιά ὅσα μᾶς χάρισε καί μᾶς χαρίζει. Κι ὅταν θά Τόν δοῦμε τή Μεγάλη Πέμπτη καρφωμένο γιά χάρη μας πάνω στόν σταυρό, νά Τόν εὐχαριστήσουμε μέσα ἀπό τήν καρδιά μας.

Κι ἄς μὴν ξεχνᾶμε: Μπορεῖ νά ἔπαθε πολλά ὁ ἔσταυρωμένος Χριστός μας, ἀλλά μετά ἀπό τρεῖς μέρες, Αὐτός ὁ ἴδιος ἀναστήθηκε! Κι ἔτσι ἀπέδειξε σέ ὅλους, ἀκόμη καί στούς σταυρωτές Του, ὅτι εἶναι Θεός!

**Γιά τήν ἀγάπη Σου τήν τόση
πόσα νά πῶ «εὐχαριστῶ»;
Χριστέ μου, κάνε με κι ἐμένα
πολύ-πολύ νά Σ' ἀγαπῶ!**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εικόνες: α) ή ανάσταση του Λαζάρου, β) ή μύρωση του Ίησοῦ ἀπό τή Μαρία.*
2. *Τό σύνθημα του μαθήματος.*
3. *Ζωγραφιά.*
4. *Κάλαντα Λαζάρου (στίχοι Ἀμπλιανῆς Εὐρυτανίας).*
5. *Συνταγή: «Λαζαράκια».*